

UNELMAPROJEKTIA METSÄSTÄMÄSSÄ - Portfolio

Tampereen ammattikorkeakoulu
Viestinnän koulutusohjelman tutkintotyö
Tuotannon suuntautumisvaihtoehto
Kevät 2006
Paula Rissanen

OPINNÄYTETIIVISTELMÄ

Osasto Taide ja viestintä	Erikoistumisala tuotanto/taiteellinen kuvausjärjestäjä
Tekijä Paula Rissanen	
Työn nimi Unelmaprojektia metsästäessä - Portfolio	
Lopputyön laji laajennettu portfolio	
Työn valmistumisaika 7.3.2006	Sivumäärä 51
Tiivistelmä <p>Opinnäytetyöni mallina on laajennettu portfolio, jossa kerron työskentelystäni koulun projekteissa lähinnä lavastajan näkökulmasta. Mukaan olen liittänyt yli seitsemäkymmentä valokuvaa eri työskentelyvaiheista ja valmiista lavastuksista.</p> <p>Neljän vuoden aikana opiskellessani TTVO:lla, olen osallistunut lukemattomiin projekteihin, joissa olen toiminut lähinnä lavastajana tai visuaalisen yleisilmeen suunnittelijana ja toteuttajana. Muutamassa myös pukusuunnittelijana. Tämä työ on kuvaus "unelmaprojektin" etsinnästä jota kesti neljä vuotta.</p>	
Aineisto projektiraportit, Heli Kivelän tutkintotyö	
Asiasanat projektityöskentely, lavastus, puvustus	
Säilytyspaikka TAMK/taide ja viestintä	
Muita tietoja	

THESIS

SUMMARY

Department Media programme	Area of specialisation Media production
Author Paula Rissanen	
Title Hunting for a Dreamproject – a Portfolio	
Sort of Final Thesis Portfolio	
Date 7.3.2006	Number of pages 51
<p>Summary:</p> <p>In this Portfolio I tell about my work as production designer in our shcoolprojects. I introduce these projects by over seventy photos of the set buildingprocess and complete stages. During the four years I have spent in TTVO I've been in several projects, as a designer and a worker. This portfolio is a introduction for hunting a dreamproject.</p>	
Material (e.g. audio / video tape, photographs, slides, paintings, statues...) Photos, Projectreports	
Key words Production design, Set design	
Filing Tampere Polytechnic, Art and Media	
Other information	

Sisälllys

1.	Johdanto.....	2
2.	Projektini ja muut saavutukseni TTVO:lla.....	3
3.	Syksy 2001.....	4
3.1	Yhä pimenevä talo.....	4
3.2	Viikate: Viattomien lasten päivä.....	5
4.	Kevät 2002.....	6
4.1	Wasted: Inn corner.....	6
4.2	Sordiinos.....	6
4.3	Minä en ole kone.....	7
4.4	Huoneesta toiseen.....	11
5.	Syksy 2002.....	16
5.1	Paha olo.....	16
5.2	Mielipuolen päiväkirja.....	16
6.	Kevät 2003.....	22
6.1	Amplitudii.....	22
6.2	Office building: Land of the golden dreams.....	24
6.3	Tuhkimokurssi.....	25
6.4	Miesongelma.....	25
7.	Lukukaudet 2003-2004.....	29
7.1	Intiaaneja arkkupakastimesta.....	29
7.2	Talk-show-lavastuskurssi.....	30
8.	Lukukaudet 2004-2005.....	31
8.1	Wanks Bros.....	31
8.2	Työharjoittelu Teatteri 2000lla.....	32
8.3	DEMO.....	36
8.4	Työharjoittelu Pynikin kesäteatterilla.....	41
9.	Lopuksi.....	47
10.	Lähteet.....	48

1. JOHDANTO

Opinnäytetyöni mallina on laajennettu portfolio, jossa kerron työskentelystäni koulun projekteissa lähinnä lavastajan näkökulmasta. Mukaan olen liittännyt valokuvia työskentelyvaiheista ja valmiista lavastuksista.

Neljän vuoden aikana opiskellessani TTVO:lla, olen osallistunut lukemattomiin projekteihin. Niissä olen toiminut lähinnä lavastajana tai visuaalisen yleisilmeen suunnittelijana ja toteuttajana. Myös muutaman puvustajan pestin olen tehnyt. Välillä työ on ollut diktatuurimaista sanelua ja välillä taas nöyrän palvelijan matelua.

Olen tehnyt lavastuksia yksin, kaksin ja ryhmässä. Kaikissa tavoissa on ollut puolensa, hyvät ja huonot. Pidän siitä, kun yksin yön tunteina saa kehittää omaa maailmaa, kun ei tarvitse kysyä keneltäkään mielipidettä tai lupaa. Ja taas, kun on löytänyt sielunkumppanin, jonka kanssa ajatukset ovat niin yhteiset, ettei niitä erota toisistaan. Toisaalta ryhmässä syntyvä ajatusmyrsky on ravinteikas kasvualusta villeille ideoille, ja ryhmä pitää typeryydet kurissa. Yksin työskennellessä vaivaa joskus liian monet mahdollisuudet ja päätöksenteon vaikeus. Parityössä taas on joskus ongelmana mustasukkaisuus omista ideoista, jotka pitää jakaa toisen kanssa. Ryhmätöinä tehdyissä projekteissa suurimmaksi ongelmaksi on muodostunut monen päättäjän kesken jaettu vastuu, jolle ei välttämättä lopulta löydy kantajaa. Oikeastaan ryhmässä pitää olla johtohahmo, edes jollakin tasolla.

Seuraavassa aion esitellä projektini aikajärjestyksessä. Kerron pääpiirteittäin prosessin, joka yleensä on johtanut valmiin "tuotteen" aikaansaamiseen. Nämä ovat olleet lyhytelokuvia, musiikkivideoita ja teatteriesityksiä. Joskus on käynyt niin, että valmista ei ole tullut. Kerron niistäkin. Tässä työssä aion käsitellä myös työharjoittelua ja muutamia mainitsemisen arvoisia kursseja.

Kerron enemmän tekemisestä käytännössä ja siitä miten elokuva valmistuu Lavastuksen näkökulmasta. Jätän vähemmälle huomiolle Taiteellisen prosessin joka johtaa elokuvan ulkonäön muodostumiseen, toki sivuten sitäkin aina aika ajoin. Myös juonenkerronta on jäänyt sivuosaan, olen ajatellut sen olevan tavallaan turhaa tässä muodossa kuin olen päättänyt portfoliotani tekemään.

2. PROJEKTINI JA MUUT SAAVUTUKSENI TTVOLLA

Tulipunakukka, 2005

Tarpeistonhoitaja/näyttämömies, lavasterakentaja ja maalari, harjoittelu/työsuhde, musikaali Pyynikin kesäteatteri

DEMO, 2005

lavastaja ja pukusuunnittelija, näytelmä yhteistyössä Tampereen yliopiston Teatterin ja draamantutkimuslaitoksen kanssa

Reearuu, 2004

Tarpeistonvalmistaja, lavasterakentaja ja maalari, työharjoittelu, lastenmusikaali Teatteri 2000

Wanks Bros, 2004

teoksen visuaalinen suunnittelija, lyhytelokuva ei valmistunut

Intiaaneja arkkupakastimesta, 2004

teoksen visuaalinen suunnittelija, lyhytelokuva ei valmistunut

Miesongelma, 2003

lavastaja, lyhytelokuva

Office building: Land of the golden dreams, 2003

pukusuunnittelija, musiikkivideo

Amplitudii, 2003

Lavastaja, pukusuunnittelija, sketsi

Mielipuolen päiväkirja, 2002

lavastaja, TV-elokuva

Paha olo, 2002

pukusuunnittelija, lyhytelokuva

Huoneesta toiseen, 2002

lavastaja, pukusuunnittelija, lyhytelokuva

Elokuva sai juryn erikoispalkinnon Corkin Filmifestivaaleilla Irlannissa 2005, ja pääpalkinnon Fidec-International Festival of Cinema Scool Belgiaassa 2005.

Elokuva on esitetty YLEn Uudessa kinossa helmikuussa 2005.

Elokuva on myyty lähes 50 maahan Canal+ kautta.

Minä en ole kone, 2002

lavastaja, lyhytelokuva

Sordiinos, 2002

lavastaja, pukusuunnittelija, sketsi

Wasted: Inn corner, 2002

pukusuunnittelija, musiikkivideo

Viikate: Viattomien lasten päivä, 2001

lavastaja, musiikkivideo

Yhä pimenevä talo, 2001

tarpeistonhoitaja, lavasterakentaja ja maalari, näytelmä yhteistyössä Teatteri Infernon kanssa

3. SYKSY 2001

Syksy alkoi hektisissä tunnelmissa, aikataulu oli buukattu täyteen perusopintoja. Tämä ei tietenkään riittänyt, vaan oma projekti täytyi saada. Luokkatoverit kävivät jo kehuskelemassa omillaan. Ja kun kaksi viikkoa koulua oli käyty, aloin olla hieman huolestunut. Sitten eräänä päivänä alkoi tapahtua.

3.1 YHÄ PIMENEVÄ TALO

Ensimmäinen projekti ilmestyi elämäni teatterikappaleen muodossa. Se perustui Cristian Smedsin tekstiin **Yhä pimenevä talo**. Palkitun ohjaajan näytelmä oli rujo kertomus äidin ja tyttären suhteista. Siinä liikuttiin toden ja harhan rajamailla.

Näytelmä toteutettiin TTVO:n opiskelijoiden ja Teatteri Infernon yhteistyönä. Inferno koostui Tampereen yliopiston dramaturgian laitoksen ja TEAK:n valo ja äänisuunnittelu laitoksen opiskelijoista. Ohjaajana toimi Katja Väänänen.

Toimin näytelmässä lavastajan assistenttina ja tarpeiston hoitajana. Tämä oli ensikosketukseni teatterin maailmaan, ja kokemuksena korvaamaton.

Totean tähän vielä sen, että olin aivan untuvikko. Saatuaani käsiini käsikirjoituksen, en ollut aivan varma, miten toimia. Vaistomaisesti kuitenkin aloin alleviivata

tekstissä viliseviä esineitä ja toimintoja. Myös teoksen maailma alkoi hahmottua mielessäni.

Ensimmäisessä tuotantopalaverissa, tavattuani lavastajana toimineen VÄS:n opiskelijan Raisa Kilpeläisen, yhteistyö pääsi vauhtiin. Vaikka Raisa oli projektissa lavastaja ja näin päävastuussa kokonaisuudesta, sain olla mukana ideoimassa ja vaikuttamassa teoksen lopulliseen ulkonäköön.

Lavastus oli niukka ja vähäeleinen. Se oli tyylikeino, jolla tahdoimme tukea tarinaa. Esityksessä oli kaksi näyttelijää, jatkuva dialogi keskeytyi välillä toisen monologiin. Toimintaa oli vähän, joten toimintaan liittyvä tarpeistokin oli vähäistä. Kahviastiasto, puhelin, tiuku ja sakset esim. nyt jotain mainitakseni.

Minun tehtäväkseni jäi myös lavastuksen hankinta suurelta osin; mm. vanha peiliovi ja pyörätuoli, lavastuksen maalaus ja maskeeraukset ripustuksineen. Niukka budjetti, noin sata euroa, saatiin TTVO:n kassasta. Olin innoissani mukana tekemässä esitystä, ja lopputulokseen kovasti tyytyväinen. Siitä ei valitettavasti ole valokuvia, kameraa kun en tuolloin vielä älynnyt pitää aina mukana, harmi.

Projektista saamani teatterialan kokemus oli suurin hyöty. Sain nähdä sisältäpäin osa-alueet, josta esitys koostuu. Koko prosessin todistaminen ensimmäisestä tuotantopalaverista harjoitusten kautta ensi-iltaan, muutamat esitykset ja lopulta purku.

3.2 VIIKATE: VIATTOMIEN LASTEN PÄIVÄ

Teatteri saikin sitten jäädä moneksi vuodeksi, kunnes palasin sen pariin (toivottavasti lopullisesti) TTVO-vuosieni lopulla.

Oli aika siirtyä rock-maailmaan. Kun itse sattuu olemaan raskaan musiikin suurkuluttaja, oli syksyn huipennus päästä lavastamaan musiikkivideota alan erikoisuudelle Viikatteelle. Tein lavastuksen yhdessä luokkatoverini Henna Toivasen kanssa. Erittäin nopealla aikataululla toteutettu projekti oli opettava luotaus liikkuvan kuvan hierarkioihin.

Ohjaajana toimi myöskin ensimmäisen vuoden opiskelija, Joonas Berghäll, jo konkari alalla. Hänen tiukkojen ohjeidensa mukaan loimme videolle maailman, joka oli kuin suoraan vanhasta mustavalkoisesta elokuvasta. Se oli tarkoituskin, ja lopputuloskin oli väritön. Video kuvattiin

vanhassa, autenttista tunnelmaa huokailevassa hirsitalossa Sahalahdella.

Hankintalista oli melkoinen, sisältäen mm. hirvensarvet, kaappikellon ja vanhan haulikon. Lavastuksen budjetti oli nolla euroa, mikä vaikeutti tehtäväämme jonkin verran. Koulun projekteissa ei ollut epätavallista että tuottaja unohti lavastuksen vaativan rahaa. Onneksi kiireinen kerjäysrumba ystäville ja kaupungin teattereille tuotti nopeasti halutun tuloksen. Rakensimme huoneen niin, että siellä oli mahdollista kuvata 360 astetta, eli roiskia kameralla joka suuntaan. En päässyt fanittamaan Viikatetta koska ahtauden takia jäimme kuvaustilanteesta pois.

Projektin ollessa neitsytlentoni liikkuvan kuvan pariin, olin lähinnä tyytyväinen, että pysyin kyydissä. Opin sen, että pitää olla varautunut kaikkeen, ja jos en ole, olen syyppä kaikkeen.

Syksyn 2001 aikana tehdyt projektit olivat molemmat luonteeltaan erilaisia, silti opettavaisia. Oikeastaan ne edustivat TTVO:n kategoriassa ääri-laitoja, ja antoivat hyvin näkemyksen kirjavasta projektitarjonnasta. Kynnys oli ylitetty.

4. KEVÄT 2002

Kevät on minulle aikaa jolloin energia tuplautuu. Se näkyi myös projektituotannossa. Myös kyky sanoa ei puuttui vielä tuolloin, ja tulin lähteneeksi jokaiseen projektiin johon pyydettiin. Se oli toisaalta hyvä, antoi paljon kokemusta ja nosti stressin sietokykyä. Myös usko omiin kykyihin kasvoi näkemyksen vahvistuessa, ja oma tyylini työskennellä vakiintui.

4.1 WASTED: INN CORNER

Vaihdoin välillä puvustajan toimeen, mutta jatkoin "musavideobisneksessä". Vanhana punkkarina oli kiva päästä tekemään videota uudelle punkkarisukupolvelle. Wasted tulee Lappeenrannasta. En puuttunut bändin pukeutumiseen, vaan tarinassa esiintyvien henkilöiden.

Rooleissa oli juoppo, bisnesmies ja rakastunut pariskunta. Juopon rooliasun hain UFF:sta. Kokonaisuus oli niin uskottava, että oikeat pulloon kurkistaneet tulivat pummaamaan huikkaa meidän juopolta. Bisnesmiehen asu

niinikään tuli UFF:n putiikista, ja oli oikein vakuuttava sekini, bisnesvinkkejä tosin kukaan ei tullut kyselemään. Rakastunut pari esiintyi omilla vaatteissaan.

Musiikkivideo tehtiin nollabudjetilla ja kauhealla kiireellä. Se oli yhteistyö Outokummun oppimiskeskuksen kanssa.

4.2 SORDIINOS

Sordiinos oli kuvitteellisen sketsisarjan pilottijakso. Tekijäryhmä koostui kaikki ensimmäisen vuoden samanhenkisistä opiskelijoista. Tekeminen oli pakotonta ja rentoa. Näiden ihmisten kanssa tein jatkossa paljon yhteistyötä erilaisissa projekteissa.

Sordiinoksen käsikirjoittaja ryhmään kuuluivat kaksi taiteilijaa ja yksi ohjaajaksi haluava/kuvausta opiskeleva nainen Ninotcka Rokosa. Hän myös ohjasi pätkän yhdessä mediataidetta opiskelevan Sami Sämpäkkilän kanssa.

Sketseissä esiintyi mm. neuroottinen nainen, ääniä kuuleva nainen ja *todella* pienessä asunnossa asuva mies. Lavastin ja puvustin tämän yhteistyössä kolmannen käsikirjoittajan Aino Louhen kanssa. Meillä oli käytössä 100 euron budjetti, jolla hankimme lähinnä YLE2:n Tohlopin lavaste ja rekvisiittavarastolta kaiken tarvitsemamme.

Todella pienen asunnon rakensimme Ainon kanssa Studioon lavasteseinistä. Tämä oli ensikosketukseni näihin jatkossa hyvinkin tutuiksi käyviin rakennuselementteihin, joista seuraavien vuosien kuluessa tulin rakentamaan kymmenien neliöiden monumentteja. Tähän miniatyyri asuntoon ei tietenkään tarvittu kuin kolme seinää, yhden sivun jäädessä avoimeksi. Asunnosta tuli nätti kuin koru. Siellä kuvattiin kaksi vitsiä, joista toisessa sama tila muutettiin hörhön naapurin wc:ksi. Läpi koko **sordiinoksen** vedimme sinistä linjaa, tämä johtui Ainon ja minun sinisestä kaudesta. Ohjaajat Rokosa ja Sämpäkkilä antoivat meille vapaat kädet lavastuksen ja puvustuksen suhteen. (Emmekä vielä olleet nähneet **Amelieta**, jonka jälkeen sekosimme punaiseen.)

Muut sketsit kuvattiin lokaatioissa ja olivat meille kevyempiä. Se oli hyvä koska työskentelin jo seuraavan projektin parissa, siihen mennessä suurimpani.

4.3 MINÄ EN OLE KONE

Minä en ole kone on tulevaisuuteen sijoittuva lyhytelokuva. Tämän lavastin kera luokkatoverini Tiiu Valtatien. Teoksen työnimi oli **Virkamies**, käytän tässä yhteydessä sitä nimeä. Loimme maailman joka oli äärimmäisyyteen vietyä harmautta, vähäeleistä ja steriiliä. Nyt kun ajattelee, voisi sanoa sen ollen aika tyypillinen tulevaisuusvisio yhteiskunnasta, jossa kaikki ei ole aivan kohdallaan. Lavastuksen budjetti oli ruhtinaalliset 600 euroa. Ohjaaja antoi muuten vapaat kädet, toivoen vain kaiken nykyajalle tyypillisen puuttuvan. Toivomus oli tarpeeton koska tämä olisi ollut linjamme joka tapauksessa.

Tarvitsimme elokuvan päähenkilölle asunnon, jossa ei ollut nykyajan asumiseen olennaisesti kuuluvia tuttuja elementtejä. Tähän tarkoitukseen löysimme täydellisesti sopivan valtavan tyhjän toimiston. Se sijaitsi vanhassa tehdasrakennuksessa aivan koulumme naapurissa. Se helpotti kuvaustilannetta huomattavasti.

Lavasteseinät maalattiin.

Seinät olivat hohtavan valkoiset. Onneksi tämä sopi meille paremmin kuin hyvin, koska niiden väriin emme saaneet puuttua. Sisustimme huoneet lainaamillamme ja vuokraamillamme huonekaluilla. Sekä muilla esineillä, joita oli kaiken kaikkiaan kaksi pakettiautollista. Jouduimme

rakentamaan lavasteseinistä jatkoa jo olemassa olleille seinille ja tekemään kulmia, tilan yhtenäisyyden takia.

Lavasteseinät maalattiin.

Keittiön pöytä oli maitolasia, ja sen pinta heijasti kauniisti sen ääressä seisovan hahmon. Tuolit pöydän ympärillä olivat tulevaisuushenkisesti valkoista muovia. Pöydän yllä riippui vaijerilla ID:stä lainaamamme suuri pyöreä UFOmainen valaisin. Sen virittäminen oli varsin hankalaa kattokorkeuden ollessa noin neljä metriä. Muuta keittiörekvisiittaa saimme lainaksi suurenmoiset määrät Anttila Kodin ykköseltä.

Keväinen valo loi outoa tunnelmaa.

Valitsemamme linja oli hyvin metallinen. Kaikki pienet kodinkoneet olivat harjattua terästä mikrosta espressokeittimeen. Keittiön kaapistojen ollessa valkeat ja kaakelitkin kylmän harmaat, voin helposti sanoa näyn olleen luotaantyöntävän karu, ja se oli tarkoitus. Olohuoneessa ei paljon tapahtunut, vain yksi kohta. Emme siis panostaneet siihen kauheasti. Siellä oli törkeän kallis harmaa sohva, maitolasiset kaapit ja iso televisio, jota tarvittiin

toiminnan takia. Toimiston ollessa lähes yhtenäistä tilaa, se toki näkyi taustalla monessa muussa kuvassa.

Valitsemamme linja oli hyvin metallinen. Kaikki pienet kodinkoneet olivat harjattua terästä mikrosta espressokeittimeen. Keittiön kaapistojen ollessa valkeat ja kaakelitkin kylmän harmaat, voin helposti sanoa näyn olleen luotaantyöntävän karu, ja se oli tarkoitus. Olohuoneessa ei paljon tapahtunut, vain yksi kohta. Emme siis panostaneet siihen kauheasti. Siellä oli törkeän kallis harmaa sohva, maitolasiset kaapit ja iso televisio, jota tarvittiin toiminnan takia. Toimiston ollessa lähes yhtenäistä tilaa, se toki näkyi taustalla monessa muussa kuvassa.

Toimisto sijaitsi Finlaysonilla vanhassa tehdaskiinteistössä. Huonekorkeus oli yli neljä metriä.

Eteisessä oli tosi hieno toimistonaulakko ja lasinen ulko-ovi, joista emme voi ottaa kunniaa itselle. Mutta kunniaa sen sijaan otan Bang&Olufsenin sikakalliista Radio/cd-soittimesta, jonka sain lainaksi soittamalla maahantuojuille.

Virkamiestä kuvattiin myös lääkäriasemalla, joka kuvattiin Piramkin sairaanhoito-osaston opetustiloissa. Se oli täynnä kaikkea tarkoitukseen sopivaa instrumenttia ja kojetta. Esim. hengityskone ja sydämen toimintaa seuraava koje, jonka näytöllä juoksi kaikille tuttu viiva. Kaikki piti

vain järjestää. Lisäksi toimme koululta kaksi pyörillä liikkuvaa tilanjakajaa, jotka olivat maitolasia.

Suosikkikohtaukseni kuvattiin puistossa jäisen Näsijärven rannalla auringon laskiessa. Sinne toimme perinteisiä puistonpenkkejä ja pyöreitä lintuhäkkejä joihin olin hankkinut valkoisia kyyhkysiä. Kohtauksesta tuli upea.

Lisäksi oli maailmanloppukeskus. Siellä kuvattiin elokuvan loppukohtaus, jossa "systeemi" kaatuu. Tein suunnitelmat siihen, ja se toteutettiin koulun aulassa, joka on puolikuun muotoinen teräslevyillä vuorattu tila. Sinne tehtiin metallilla päällystettyä jatkoseinää, ja jopa liikkuvaa sellaista. Liikkuviissa seinissä oli pienet pyörät alla ja tuki jonka varassa se seiso. Ikävä kyllä näitä seiniä ei käytetty tässä elokuvassa. Metallilevyt käytin myöhemmin eräässä toisessa lavastuksessa. Oli myös katkaisija, josta "maailma" sammutettiin, sen teki koulumme ympäristötaiteen opiskelija Karo Malmivaara.

Virkamies oli kuten jo totesin siihen mennessä suurin lavastukseni. Se ei silti ollut mitään verrattuna seuraavaan, jota olin jo aloittelemassa.

Elimme aika sekasotkussa viikon ajan.

4.4 HUONEESTA TOISEEN

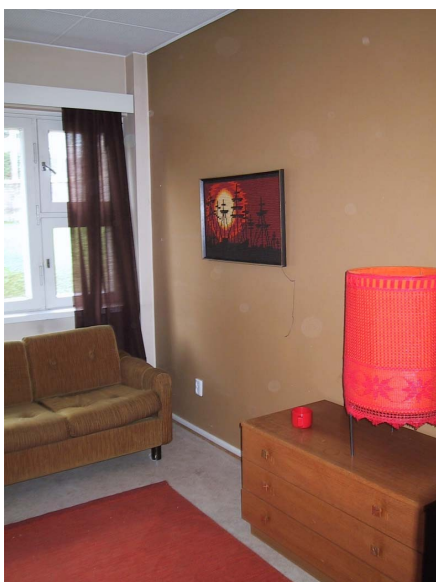
Aloitettuani opintoni TTVOlla, minulla oli jatkuvasti ollut projekti, joskus jopa kaksi päällekkäin. Pienoista burnoutia pukkasi jo. Mutta taas, kun kesäloma oli jo alkamassa, tuli uusi pyyntö osallistua. Vastasin siihen myöntävästi. Käsikirjoitus oli vain neljä sivua pitkä ja harvaan kirjoitettua, joten ajattelin; otanpa tästä kivan pikku kesäprojektin.

Ohjaaja oli suuresti kunnioittamani visionääri Risto-Pekka Blom. Ja **Huoneesta toiseen**, joka kulki tuolloin nimellä

Naulapyssy, jota nimeä aion nyt käyttää, oli yhteiskuntakriittinen lyhytelokuva vai sanoisinko taide-elokuva. Sanoma aukesi minulle, vasta aikojen kuluttua. Luokkatoverini Eeva Hakala, jonka kanssa aloitin hedelmällisen ja pitkään jatkuneen yhteistyön tässä projektissa, ei myöskään aivan ymmärtänyt juttua jota olimme tekemässä. Lopputulos oli kaunis musiikkivideomainen, silti hidastempoinen tasapäistävää systeemiä kritisoiiva pätkä

Meillä (lavastus+puvustus) oli käytössämme vain sadan euron budjetti, koska tuottajamme oli löytävinään käsikirjoituksesta vain oliivit jotka saattoivat maksaa rahaa! Minä ja Eeva Hakala olimme tuolloin vielä aika pihalla projektikäytännöistä, kokouksista ynnä muista. Emmekä ymmärtäneet pitää puoliamme rahoituksen suhteen. Tämä asia korjaantui jo seuraavana syksynä ja koitui myöhemmin muutamankin projektin hylkäämiseen.

Risto kertoi meille mitä tarvitsi, siis kuvauspaikkoja, ja mitä vaatimuksia niille oli. Ne olivatkin melkoiset. Tarvitsimme neljä vierekkäistä tyhjillään olevaa ensimmäisen kerroksen huoneistoa. Ikkunoiden tuli olla samanlaiset ja vierekkäin. Rivitalokin kelpasi. Lisäksi ulos ikkunoiden taakse täytyi olla mahdollista rakentaa dolly-rata (kiskot joita pitkin kameravaunu liikkuu), jonka täytyi olla ikkunarivin pituinen, eli ainakin noin 25 metriä. Kuulosti melko kohtuuttoman vaikealta.

Kerrostalo löytyi Hämeenlinnasta.

Tarvitsimme ja myös etsimme ökyrikkaan pariskunnan ruokailutilan hulpeella maisemalla ja vanhan kyläkoulun vanhalla sisustuksella. Lisäksi tarvittiin vielä

lentoasema, keilarata, metsä ja hylätty talo. Näiden etsintään emme puuttuneet.

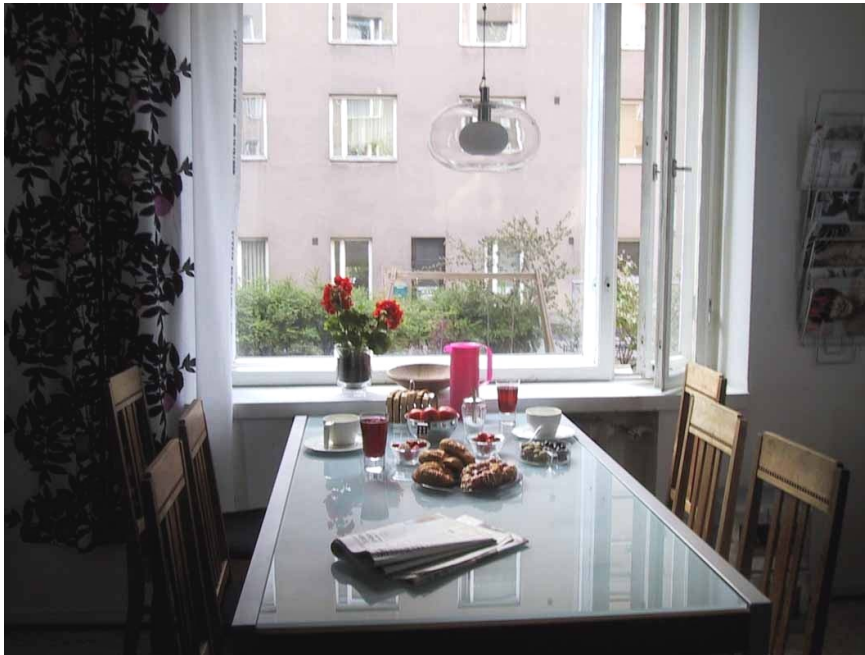

Huoneita oli neljä.

Kerrostalokohde löytyi lopulta Hämeenlinnasta, se oli purku-uhan alainen vanha opiskelija-asuntola. Se oli sopivan ränsistynyt, kun linjamme oli ankea ja tunkkainen, 1970- ja 80-lukuihin vivahtava, silti ajaton. Viikon ajan siivosimme ja remontoimme asuntoja. Vierailimme paikallisilla kirpputoreilla ja kierrätyskeskuksissa. Saimme lainaksi neljä sohvaa, jotka olivat erittäin uljaita aikakautensa edustajia. Sohvat olivat välttämättömät toiminnan kannalta, koska niillä istuvat perheet kuvattiin sekä ulkoa, että sisältä. Muuta rekvisiittaa, lähinnä tekstiilejä ja valaisimia haimme tohlopista. Olimme tyytyväisiä lopputulokseen, erittäin.

Ökyrikkaan pariskunnan ruokailutilan rakensimme Eevan kotiin. Se oli oikein tarkoituksenmukainen huonekorkeuden ollessa noin kolme metriä. Huone oli suuri ja valoisa, funkisideologian mukaan. Järvimaisemaa ei ollut, mutta

kutsuisin kyllä funkistalon sisäpihaa aikalailla hulppeaksi näkymäksi kesäkuun alussa, kun vielä koristekirsikka kukki kuvausten aikana.

Toraisan pariskunnan ruokailutila lavastettiin Eevan kotiin Tammelaan Akonlinnaan.

Suurimman osan huonekaluista ja muusta rekvisiitasta haimme Kodin ykköseltä, muutamia Tohlopista. Verhot saimme

lainaksi Marimekolta, astiat löytyivät itseltä. Tahdoimme toraisan pariskunnan kodista selkeän vastakohtan kerrostaloasunnoille. Ruokailutila oli valoisa, raikas ja tyylikäs. Marimekon 50-luvun mustavalkoinen kuosi pinkinpunaisilla kukilla ikkunan toisella sivulla korosti kauniisti kattausta, jossa oli punaisen erisävyisiä yksityiskohtia; mansikoita, punaista mehua ja hilloWiinereitä. Kokonaisuuden kruunasi Punainen pelargoniapari ikkunasyvennyksessä. Pöytä oli heikosti vihertävää lasia, joka heijasti kaiken kahtena. Pöytää reunusti kuusi antiikkituolia. Katosta riippui pallovalaisin, joka oli kirkasta lasia.

Vanhan "kyläkoulun" löysimme lopulta Raholasta. Se oli helppo keikka, koulun varastosta löysimme täytettyjä eläimiä ja opetustauluja. Liitutaululle kirjoitettiin vanhalla käsialalla laulun sanat, jota laulettiin kohtauksessa.

"Raholan kyläkoulu" löytyi laajan soittokierroksen jälkeen.

Pirkkalan lentokentällä kuvattiin yöllä erikoinen liukuhihnakohtaus. Hihnalla kuljetettiin pukumiehiä. Tilaa ei juuri tarvinnut lavastaa, vain muutaman kohdan maskeerasimme piiloon.

Lopputuloks oli parasta mitä TTVOlla koskaan on tehty. Huoneesta toiseen on voittanut useita palkintoja ympäri maailmaa, ja toistaiseksi se on ainoa työ josta olen hyötynyt rahallisesti. Nämä karkkirahat tilitettiin Ranskan Canal+ltä, jossa elokuva pyöri kuukausia.

5. SYKSY 2002

Syksyllä, meille opinto-oppaassa luvattujen kurssien puuttuessa yhtä lukuun ottamatta, suuntasimme energiamme mihinkäs muuhun kuin projekteihin. Olimme turhautuneita ja vihaisia. Adrenaliinin voimalla tartuimme Seuraavaan suurprojektiin **Mielipuolen päiväkirjaan**.

5.1 PAHA OLO

Sitä ennen tein nopealla aikataululla puvustuksen erääseen lyhytelokuvaan. Se oli huumoriltaan vinoutunutta ja mustaa, siis oikein hauska. Tarvittiin hevimes, bussikuski ja mummo, jota esitti Tuomisen Ola. Kaikki hahmot olivat oikein uskottavia lajinsa edustajia.

Tämä oli välityö johon ryhdyin vain tutun ohjaajan ja tuottajan pyynnöstä joiden kanssa olin tehnyt paljon yhteistyötä ja olin myös jatkossa tekävä. Siis eräänlaista suhdetoimintaa, jonka koin sen tärkeäksi tulevien projektien kannalta. Koko ajan tein jo myös **Mielipuolen päiväkirjaa**

5.2 MIELIPUOLEN PÄIVÄKIRJA

Alun perin teatterikappaleeksi sovitettu teos, toteutettiin monikameratekniikalla koulun studiossa. Jälleen minä ja Eeva Hakala tartuimme uuteen haasteeseen. Lavastuksesta tuli monumentaalinen. Näytelmä kertoo toden ja harhan rajoilla horjuvasta henkilöstä, joka lopulta eksyy omaan maailmaansa.

Normaalin projektikokouskäytännön mukaan kokoukseen menevät ohjaaja ja tuottaja. Tahdoimme projektikokoukseen oman edustajan pitämään lavastuksen puolta, tämä tehtävä lankesi minulle. Olimme laskeneet budjettiin tarvitsemamme puumateriaalin (mikä ei ollut vähäinen), sisustustarvikkeet kuten maalit, tapetit ja muovimaton, jota tarvittiin 60 neliötä. Lisäsi vielä vuokrat Tohloppiin ja muutamiin

muihin paikkoihin ja ostokset jotka oli pakko tehdä. Tarvitsemamme rahasumma oli melkoinen. Käynti projektikokouksessa tuotti tulosta; se meni melkein sellaisenaan läpi, siitä vähennettiin vain Tohlopin vuokrat, jotka Järvisen Ilkka lupasi hoitaa suhteilla. Budjetti oli noin 2000 euroa.

Aloitimme lukemalla käsikirjoituksen, jossa oli toistasataa sivua. Ohjaaja Jaakko Salmijärvi kertoi meille tarpeensa. Studioon oli rakennettava toimisto ja Päähenkilön, rouva mielipuolen koti. Pienehkön studion jokainen neliö oli tarkkaan mietittävä ja hyväksi käytettävä. Tein useita pohjapiirroksia paperilla, ja lopulta palapelin osat loksahdivat kuin itsestään paikoilleen, ainoille mahdollisille.

Laskimme tarvitsevamme noin 75 metriä lavasteseinää. Lisäksi tarvitsimme ikkunoiden ylä- ja alapuolet ja ovien yläpuolet. Ne meidän piti rakentaa itse. Sitä varten piti laskea menekit vanerille ja muulle puutavaralle. Viikko vierähti koulun puutyöluokassa rakentamassa näitä palapelin osasia. TTVO:n omat lavasteseinät eivät tähän koitokseen riittäneet, mutta onneksi saimme Tohlopista loput tarvitsemamme. Sieltä haimme myös ikkunat ja ovet, yhteensä kuusi ikkunaa ja kolme ovea ja yksi haitariovi asuntoon.

Onneksi koulun rapputikkailla saattoi kiivetä kattoon asti.

Kulissien takana.

Paneuduimme rouva päähenkilön aivoituksiin ja mietimme miltä näyttäisi keski-ikäisen elämään kyllästyneen toimistotyöntekijän koti. Päädyimme käyttämään päävärinä beigen sävyjä, jotka olivat muodissa 80-luvulla. Ajattelimme perheen perustetun tuolloin. Lisäksi mietimme ajan kerrostumia. Eli jotain uutta, jotain perittyä. Ei mitään radikaalia vaan konservatiivinen koti.

Kulissien rakentaminen studioon kesti kolme viikkoa. Kuvaukset oli ohi viikossa.

Asunto oli noin 60 neliötä, sisältäen keittiön, olohuoneen ja makuuhuoneen. Keittiön kaapit haimme Eevan kotoa Pohjanmaalta, ne lojuivat tarpeettomina navetassa. Ne olivat tarkoitukseen sopivat, ajalleen tyypillistä puujäljitelmällä pinnoitettua lastulevyä. Tiskipöytä hanoineen tuli Tohlopista. Sieltä haimme myös kodinkoneet, kuten jääkaapin ja hellan. Istutimme ne kaapistoon, ja keittiö oli erittäin aito, jopa kodikas. Keittiön ikkunasta, sälekaihtimien läpi, tulvi aamuauringon valo. Lattiaa varten ostimme mosaiikkiparkettikuosista muovimattoa.

Halusimme keittiön näyttävän siltä että siellä oikeasti asutaan, ja näyttihän se.

Haitarioni kruunasi kaiken.

Huoneiston yhdistettyyn olohuonekeittiöön valitsemamme tapetit olivat kasarivaikutteiset; beige kuvio valkealla pohjalla. Lämpimän ruskeassa makuuhuoneen tapetissa oli maalausta jäljittelevä pinta. Olohuoneen ja makuuhuoneen tilanjakajana toimi haitariovi, jossa oli pienet lasiset ikkunat. Täydellisen kamalaa siis.

Beige linja piti loppuun asti. Verhot muuten ovat ikkunassa ylösalaisin, ei haitannut.

Sisustus oli peräisin Tohlopista, muutamaa valaisinta, sohvaa ja mattoa lukuun ottamatta, jotka olivat Kodin ykköseltä. Kaikki valitut tavarat tukivat osaltaan valittua keskiluokkaista, keskinkertaista linjaa.

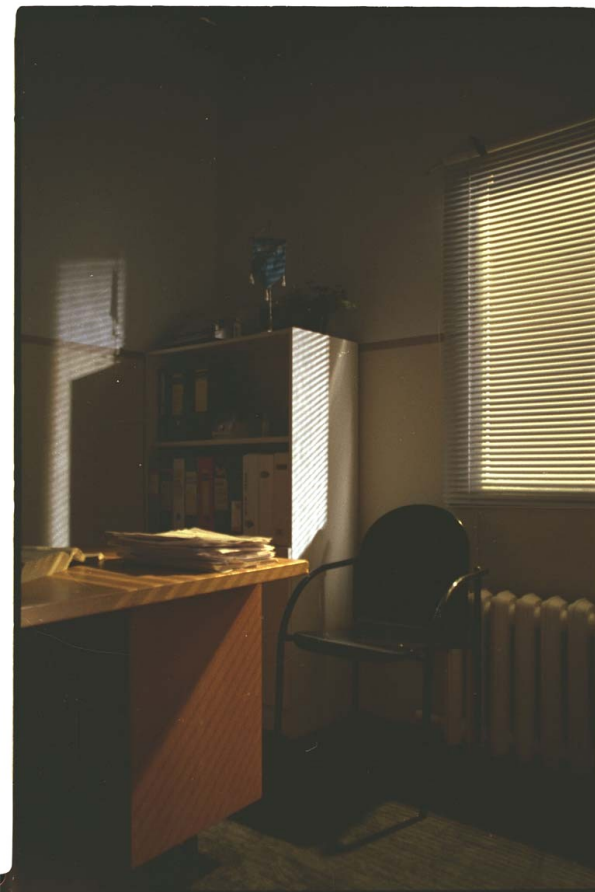
Toimistoon halusimme rakentaa kaksi tilaa, joista toinen oli johtajan huone ja toinen toimistohenkilökunnan työtila. Johtajan huoneesta saattoi esteettä tarkkailla toimiston puolelle suuresta ikkunasta. Ilmeetön valtion virastoa muistuttava tila helppo ja hauska tehdä. Maalasimme koko tilan virastoharmaaksi. Lämmintä harmaata alas ja ylös kylmää, väliin raita kamelinruskeata. Viraston lattialle emme tehneet mitään, se sai säilyttää mustan värinsä.

Kalustuksen saimme lainaksi eräästä toimistokalusteita myyvistä liikkeistä. Loput, mm. johtajan pöytä ja muutama kaappi olivat peräisin eräältä käytettyjä huonekaluja välittäväältä kauppiaalta. Valaisimia haimme Kodin

ykköseltä. Ikkunoissa oli sälekaihtimet. Lisäksi käytimme koulumme toimistojen ja kirjaston esineistöä. Toimisto oli niin valtionvirasto että puistatti.

Tauolla palaverattiin.

Ikkunoista lankesi aamuauringon valo.

Ensin ei ole mitään, sitten on suunnitelmat päässä, seuraavaksi paperilla, ja lopulta on 120 neliötä lavasteita koulun studiossa. Ylitimme itsemme monessa asiassa, ja olen

meistä ylpeä. Projekti antoi paljon haasteita, välillä tuntui että liikaakin. Omalle ajalle oli pakko tehdä tiukat aikataulut, joissa oli pysyttävä. Meillä oli loistava ryhmä apunamme, ilman heitä olisimme olleet pulassa. Ryhmälle opimme jakamaan tehtäviä niin että jokaisella oli koko ajan tekemistä. Opin jakamaan työtä, ja luottamaan muihin, ja ennen kaikkea luottamaan itseeni.

Virastoharmaa toimisto oli täydellisen luotaantyöntävän näköinen. Tolpat naamioitiin.

6. KEVÄT 2003

Kiireisen syksyn jälkeen koitti vielä kiireisempi kevät. Mutta edelleenkin oman opetuksen melkein puutuessa (yksi kurssi), meillä oli vain projektit. Ensimmäisenä oli vuorossa kuvitteellisen sketsisarjan pilottijakso.

6.1 AMPLITUDII

Tämä projekti oli jatkoa ensimmäisen vuoden **Sordiinokselle**. Eli taas sketsisarjan pilottijakso. Hoidin Lavastuksen ja puvustuksen taas yhteistyössä yhden käsikirjoittajan Aino Louhen kanssa. Käytössämme oli taas tuttu sata euroa. Mukana oli taas neuroottinen nainen ja *todella* pienessä asunnossa asuva mies. Lisäksi oli muita hahmoja, joihin en tässä perehdy.

Molemmat sketsit lavastimme studioon. Pienessä asunnossa asuva mies oli saanut lisää tilaa; oman Wcn. Rakensimme miniasunnon lavasteseinistä. Wc:n oven haimme tohlopista, se oli kaunis peiliovi. Lattia oli samaa mustavalkoista kaakelijäljitelmää kuin aiemminkin. Sinisen linjan olimme Ainin kanssa unohtaneet, emmekä Amelien vahvasta vaikutuksesta huolimatta emme punanneet kaikkea. Huone oli taivaan sininen ja WC voimakkaan oranssi. Kokonaisuus oli niin ihana, että olisin ollut valmis muuttamaan sinne.

Todella pienen asunnon asukkaalla on bileet.

Bileiden jälkeinen aamu.

Neuroottisen naisen asunto oli osa suurempaa kokonaisuutta, jonka olin suunnitellut toisellekin projektille. Tästä käytimme neurootikkomme tarvitseman osan, huoneen ja eteisen. Naisen asunto muuttui tarinan edetessä, siis neuroosien (lue hulluuden) syventyessä.

Neuroottisen naisen neuroosien syventyessä asuntokin meni remonttiin.

6.2 OFFICE BUILDING: LAND OF THE GOLDEN DREAM

Ryhdyin taas puvustajaksi. Tällä kertaa se olikin erikoisen hauska pesti. Ohjaaja Ninotcka Rokosa halusi videolle satumaaailman, tai oikeastaan kultaisen unelman maan. Henkilöhahmoja oli monia; oli keikari/taikuri, villi prinsessa, kaksi maajussia, kaksi tanssijaa, miesten tanssirivistö, pupupoika ja pikkutyttö. Puvustuksen Budjetti oli sata euroa. Olin oppinut huomaamaan, että rahoitus oli usein kiinni tuottajan asenteesta. Jos hän ymmärsi ettei tyhjistä voi nyhjäistä, rahaa yleensä oli.

Upean lavastuksen teki Jussi Lähde, se koostui maalatuista lavasteseinistä jotka muodostivat satumaisen taustan tapahtumille, siinä oli myös joitakin kolmiulotteisia elementtejä, ja etualana toimivia sermejä joiden takaa ilmestyi tarinan henkilöitä. Lavastus asetti paineita puvustukselle, jonka siis täytyi olla vähintään yhtä upea. Resurssit olivat hyvät johtuen laulajan äidin suhteista Tampereen teatterin puvustoon. Saimme melkein kaikki asut lainaksi sieltä. Maajussien ja pikkutytön vaatteet tulivat Tohlopin puvustosta. Tanssimiehet tulivat omissaan, paitsi yksi jonka puin setäni vanhan liituraitapukuun.

Prinsessa oli ihana rastatukka, jolle puin kirkkaanpinkin röhhelöunelman. Toisessa kohtauksessa hänellä oli vanhanaikaiset alusvaatteet pitkine röhhelöhousuineen. Tanssityttöillä oli maalaisromantiikkaa tihkuvat asut. Maajussit päädyin pukemaan lappuhaalareihin ilman paitaa.

6.3 TUHKIMOKURSSI

Tämä on kursseista toinen jonka tahdon tässä yhteydessä mainita, perusteena opettavainen laaja-alainen työskentely jota tehtiin itsenäisesti. Tutkimme taidehistoriaa ja arkkitehtuuria sovelsimme sitä omiin suunnitelmiin sopivaksi. Kurssi oli lopulta jotakin ihan muuta kuin meille alun perin oli luvattu, mutta ei siitä sen enempää. Aikaansaannokseeni olin joka tapauksessa oikein tyytyväinen.

Jokainen sai tehtäväksi versioida mieleisensä Tuhkimon valitsemalleen aikakaudelle sijoitettuna, ajatellen sen joko teatteriin tai elokuvaan. Se piti kurssin lopuksi esittää muille kohtauksittain luonnosteltuna.

Valitsin omaksi tuhkimotarini alkuperäisen Grimmin sadun. Luettuani sadun moneen kertaan läpi, valitsin kohtaukset esitykseen, jonka formaatiksi olin valinnut teatterin. Jokainen sai valita aikakauden johon tahtoi tuhkimotarinsa sovittaa. Minun aikani oli sekoitus 1920-30-lukua. Teatteriesitykseni muotokieli oli konstailematon funktionaalisuus, voimakkaat kirkkaat väreineen. Puvustus oli huomattavasti koristeellisempaa ja hempeämpää art decoa jossa oli vielä vaikutteita myöhäisestä jugendista.

6.4 MIESONGELMA

Kevään suur-urakka oli farssia lähentelevä lyhytelokuva, jonka päähenkilönäisellä oli paha miesongelma. Tapahtumat sijoittuivat nykyaikaan. Vakiintunut lavastajatiimi, eli minä ja Eeva Hakala, palasi taas yhteen. Aloitimme lukemalla käsikirjoituksen, jonka oli kirjoittanut ystävämme Elina Mikola. Ohjaaja Tuomo Pihlainen antoi meille vapaat kädet. Kävin taas projektikokouksessa perustelemassa rahan tarvettamme, joka oli taas suuri. Budjettitoive meni taas samalla kaavalla läpi, eli Tohlopin vuokrat sovittiin suhteilla. Lavastuksen tilin saldo oli noin 2000 euroa projektin alussa.

Miesongelma oli tarkoitus kokonaisuudessaan kuvata studioon rakennettavassa kaksiossa. Laadin pohjapiirroksen, jossa oli toiminnan kannalta kaikki olennainen. Välttelin pohjapiirroksessa tavanomaisia ratkaisuja. Tahdoimme asuntoon herkullisia yksityiskohtia esim. makuuhuoneen lasinen kaksoisovi oli sijoitettu kulmaan vinottain siten, että ovet avautuivat sekä olohuoneeseen, että eteiseen. Ikkunoiden avulla loimme illuusion vanhasta kivitalosta, ne oli sijoitettu syvennyksiin, samaten kuin "valurautaiset"

patterit niiden alapuolella. Illuusio oli vahva, sillä "betoniset" ikkunalaudat houkuttelivat istahtamaan niille,

Asunnon olohuone oli yhtenäistä tilaa eteisen kanssa. Makuuhuoneen ovi aukesi osittain molempiin.

Pitkän mallinen keittiö oli koko asunnon pituinen ja aukkojen kautta yhteydessä eteiseen ja olohuoneeseen. Tiskikaappeja emme keittiöömme huolineet, vaan teimme avohyllykön, jolloin saimme ihanat astiat näkyviin. Hyllykön taustan pinnoitimme harjatuilla teräslevyillä. Tiskialtaiden yläpuolelle sijoitimme pienen ikkunan, josta auringonvalo suodattui ihanasti bambusäleikön läpi.

Keittiön seinät maalasimme rauhallisen valkoisiksi, muun asunnon ollessa väri-iloittelua.

Tiskipöydän yllä seinässä oli Virkamiehen meille perinnöksi jättämät teräslevyt. Auringon valon leikki seinällä oli hurmaava.

Värimaailma oli keväisen raikas. Olimme Eevan kanssa kokeneet "kuvioherätyksen", joten viljelimme asunnossa ornamenttia ja muuta koristelua kainostelematta. Olohuoneen seinät olivat voimakkaan pinkit. Eteisen seinät maalasimme rustiikkisen vivahteikkaan vihreiksi. Makuuhuoneen seinät päällystimmme ylellisellä lila/kulta pystyraidoitetulla tapetilla. Kokonaisuutta rauhoitti valkoinen keittiö.

Koko asunnon rakentaminen kesti tällä kertaa vain kaksi viikkoa. Purku kaksi päivää.

Ohjaajan toiveiden mukaan teimme mahdolliseksi kuvata, melkein 360 astetta. Asunnossa täytyi olla tilaa dolly-

radalle ja 15 näyttelijälle, joten neliöitä tuli lopulta noin 60. Pystyimme yhteensä sata metriä lavasteseinää, ikkunoita viisi ja ovia kolme.

Huonekalut ja muu esineistö tuli Tohlopista. Tyylimme oli valita hauskoja huonekaluja, joita kuvittelimme päähenkilön hankkineen kierrätyskeskuksista ja muista edullisista, opiskelijan kukkarolle sopivista paikoista. Mukaan otimme silti lähinnä helmiä ja klassikoita sekä muutamia edustavia "riviyksilöitä".

Makuuhuone oli ylellisen tummasävyinen. Ikävää että siellä kuvattiin vain yksi lyhyt kohtaus.

Elsa Saisio näytteli Feng Shui-konsulttia, joka yritti korjata päähenkilön miesongelmaa.

Tehtyäni projekteja kaksi vuotta koko ajan, tai ainakin ollen kiinnitettyinä johonkin henkisesti, aloin ajatella

etten enää tee kuin yhden, tulevaan tutkintotyöhöni liittyvän projektin, mediatekoni. Seuraavana vuonna vakaa päätökseni oli valita tarjotuista projekteista vain se helmi.

7. LUKUKUKAUDET 2003-2004

Projekteja tarjottiin samaan tahtiin kuin edellisinäkin vuosina. Välillä houkutus ottaa pesti oli suuri, etenkin kun Naulapyssyn ohjaaja kysyi uuteen tuotokseensa, mutta pysyin päätöksessäni. Olin vielä aika poikki tehdyistä projekteista, ja opiskelusuuntauksemme tuolloinen epäselvä tilanne vei voimia. Nyt jälkiviisaana olen harmitellut etten ottanut Risto Blomin tarjoamaa hommaa. Näin elokuvan vähän aikaa sitten televisiosta ja oli tietysti hyvä (panokseni olisi tehnyt siitä vielä paremman;). Olimme jo menossa joululomalle kun minulle tarjottiin aivan unelmapestiä.

7.1 INTIAANEJA ARKKUPAKASTIMESTA

Oli tarkoitus tehdä lastenelokuva, jossa näkökulma oli noin 8-vuotiaan pojan. Se oli rankkakin tarina, jossa vanhemmat omissa kahinoissaan unohtavat, että heillä on lapsi. Paikalle kutsuttu perheen äidin äiti, noidalta vaikuttava hippimummo, ratkaisee yhdessä pojan kanssa tilanteen yllättävällä tavalla.

Ohjaaja Ilmari Huttu-Hiltunen antoi lavastukseen ja puvustukseen vapaat kädet. Olin päättänyt kantaa vastuun molemmista. Olin ensimmäistä kertaa luomassa visuaalista ilmettä koko teokselle. Ohjaaja esitti muutaman ohjenuora-ajatuksen, joita lähdin viemään eteenpäin. Teoksen maailman oli tarkoitus olla vahvan sarjakuvamainen, visuaalisesti rikas, värikäs, vauhdikas ja vielä rikastettu efekteillä, oikea herkku siis. Ensin oli tarkoitus kuvata Akun tehtaan studiolla, jonne olisin rakentanut noin 70 neliön talon alakerran. Rahanpuutteen takia luovuimme alkuperäisestä suunnitelmasta ja päätimme etsiä talon kuvauksia varten, sitten tämäkin hanke kariutui.

Oikeastaan tästä kirjoittaminen repii haavoja auki, koska tämä projekti, herkullisesta käsikirjoituksesta, ja oman vuosikurssin oppilaista kasatusta dreamteamistä (tuottajamme näkemys) huolimatta, ei koskaan toteutunut. Se kaatui erimielisyyksiin rahasta, eli teoksen budjetti (koko kalusto ja lavastus/puvustus) ei mennyt projektikokouksessa

läpi. Yksi syy oli esisopimuksen kaatuminen YLE:n kanssa, joka, näin olen ymmärtänyt, olisi tullut kustannuksissa vastaan.

Lisäksi näkisin että kuvaajan suunnitelmat kamera-arsenaalin suhteen olivat kohtuuttomat. Omista suurista budjettivaatimuksista olin melkein uskaltanut luopua tuottajan lupaillessa apua sen korvaamiseen toisilla keinoilla. Olin jo lupautunut tekemään kaiken niin pienellä summalla että projektin läpimeno kokouksessa jopa hirvitti. Projektilla oli koulumme kaksi parasta tuottajaa Timo Vierimaa ja Pauliina Hepola, silti projekti ei toteutunut. Se oli erittäin sääli koska suunnitelmat olivat jo toteutusta vaille valmiit.

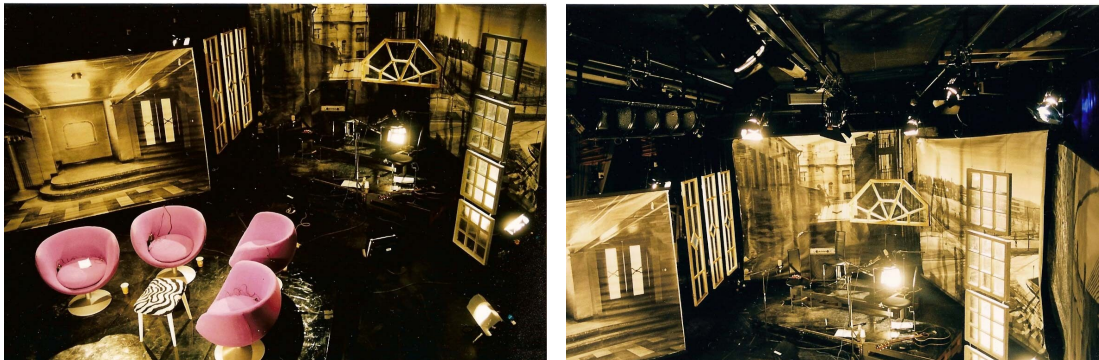
7.2 TALK-SHOW-LAVASTUSKURSSI

Kevään aikana toteutimme kurssityönä luokkatovereideni kanssa yhteistyönä studiolarvaston keskusteluohjelmaan. Meitä oli kahdeksan suunnittelijaa, jokaisella tietysti oma näkemys, ja halu toteuttaa sitä. Minä olin siihen mennessä tehnyt niin paljon lavastuksia, että suosiolla jättäydyin syrjemmäksi projektissa. Lopulta kävi kuitenkin niin että löysin itseni Eeva Hakalan kera, suunnittelemassa kokonaisuutta. Olin vähän pettynyt itseeni, sillä olin ajatellut antaa tilaa luokkatovereilleni, jotka eivät olleet päässeet tekemään niin paljon. Lopputuloksesta tulikin kovasti minun ja Eevan näköinen, ja olin siihen tyytyväinen.

Bändin musisointia lavallamme kuvattiin vanhojen ikkunoiden läpi.

Valitsemamme linja oli aika synkkä, jopa ahdistava. Liekö kuvannut mielenmaisemaamme, joka linjallamme vallitsevien epäselvyyksien johdosta oli varsin musta.

Tunnelma studiossa oli synkähkö, mutta mielestämme erittäin tyylikäs.

Katosta roikkui Tohlopista vuokrattuja mustavalkoisia valokuvafondeja, jotka kuvasivat Tamperetta menneinä vuosikymmeninä. Lisäksi valitsimme muutamia vanhoja kauniita ikkunoita, jotka roikkuivat mustaa vasten ja joiden läpi saattoi kuvata tapahtumia. Goottityyli jatkui violeteissa nojatuoleissa joissa keskustelijat istuivat. Lisäksi tuotin Tohlopista tummanpuhuvan itämaisen ornamenttimaton, mutta sitä eivät luokkatoverini jostakin syystä enää hyväksyneet. Joka tapauksessa olin lopputuloksesta mielissäni.

8. LUKUKAUDET 2004-2005

Epäonnistunut mediatekohanke viime vuodelta kaiveli yhä mieltäni. Sitä tosiasiaa ei käynyt kumoaminen että tarvitsin kipeästi projektin mediateoksi. En onneksi tehnyt epätoivoisia kiinnityksiä ensimmäiseen vastaantulevaan projektiin, vaan maltoin mieleni. Ja niin kävi, että odotus palkittiin.

8.1 WANKS BROS

Jo aiemmin mainitsemani **Inkkareiden** tuottaja Timo Vierimaa pyysi lavastamaan projektia, jonka oli tarkoitus olla Suomen Pulp Fiction. Ohjaaja Jarkko Järvinen oli saanut vahvan vision luettuaan käsikirjoituksen, jolla oli sama kirjoittaja kuin **Inkkareilla**. Teksti oli hauska, vauhdikas

ja väkivaltainen. Se viljeli mustaa huumoria ja ironiaa omaa genreä kohtaan.

Aloin innolla suunnitella pikkurikollisten maailmaa, joka vilisi rakastettavia hahmoja, jotka paloin halusta päästä muokkaamaan. Olin taas lupautunut projektiin sekä lavastajaksi että puvustajaksi.

Olimme päättäneet kuvata pahimpien loskakelien aikaan. Sen ajattelin tukevan hauskalla tavalla muutenkin vinoa ja ankeata tarinaa. Mielestäni arktista ulottuvuutta ei ole käytetty riittävästi hyväksi Suomalaisessa elokuvassa ainakaan sitten kahdeksankymmentäluvun. Talvi toimisi hyvänä tehokeinona monille tarinoille ja olisi omalaatuinen lavastuselementti. Tarkoitukseni oli käyttää talvimomenttia myös eräänä tutkintotyön näkökulmana. Myös hahmosuunnitteluun olisin perehtynyt tarkemmin.

Tätä en koskaan päässyt käytännössä tekemään ja toteamaan. Projekti ei mennyt kokouksessa läpi. Ja tällä kertaa minulle suoraan sanottiin että, enköhän jo ole tehnyt tarpeeksi projekteja koulun rahoilla, olin tiedosta hämmennyksissä ja aika tuohtunutkin, kun minulla oli vielä se viimeinen ja tärkein spektaakkelin tekemättä.

8.2 TYÖHARJOITTELU TEATTERI 2000:lla

Työharjoitteluni suoritin teatterin parissa. Tamperelainen lastenteatteri otti minut huomaansa ja korjasi kolhuja, jotka olin saanut koulussa. Teatteriin palaaminen tuntui kuin kotiintulolta. Ensimmäisen vuoden lyhyen teatteriprojektin jälkeen en ollut muistanut koko taidemuodon olemassaoloa. Ja nyt ajattelin, etten muuta halua tehdä.

Pääsin mukaan ensimmäiseen tuotantopalaveriin. Työstettävä kappale oli musikaali Reearuu. Sen kantaesitys tehtiin Helsingin Kaupunginteatterilla 1990-luvun alussa. Ohjaajana toimi Jotaarkka Pennanen ja lavastajana Marcus Packalen.

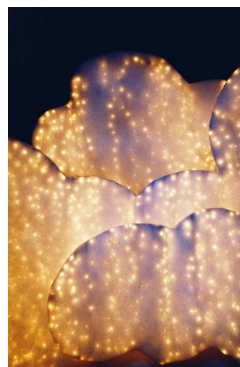
Koskettava kertomus oli pienen orpopojan selviytymistarina. Kyneleet silmiini tuonut teksti kertoi menetyksestä, kaipuusta, selviytymisestä ja ystävyydestä. Koskettavuudesta huolimatta teksti oli hauska, ja musiikki suorastaan nerokkaan hauska.

Teatteri 2000n tilat sijaitsivat Finlaysonin kuusvooninkisessä. Tila oli haastava ja erinäiset suojelupäätökset rajoittivat käyttöä. Ohjaaja ja lavastaja

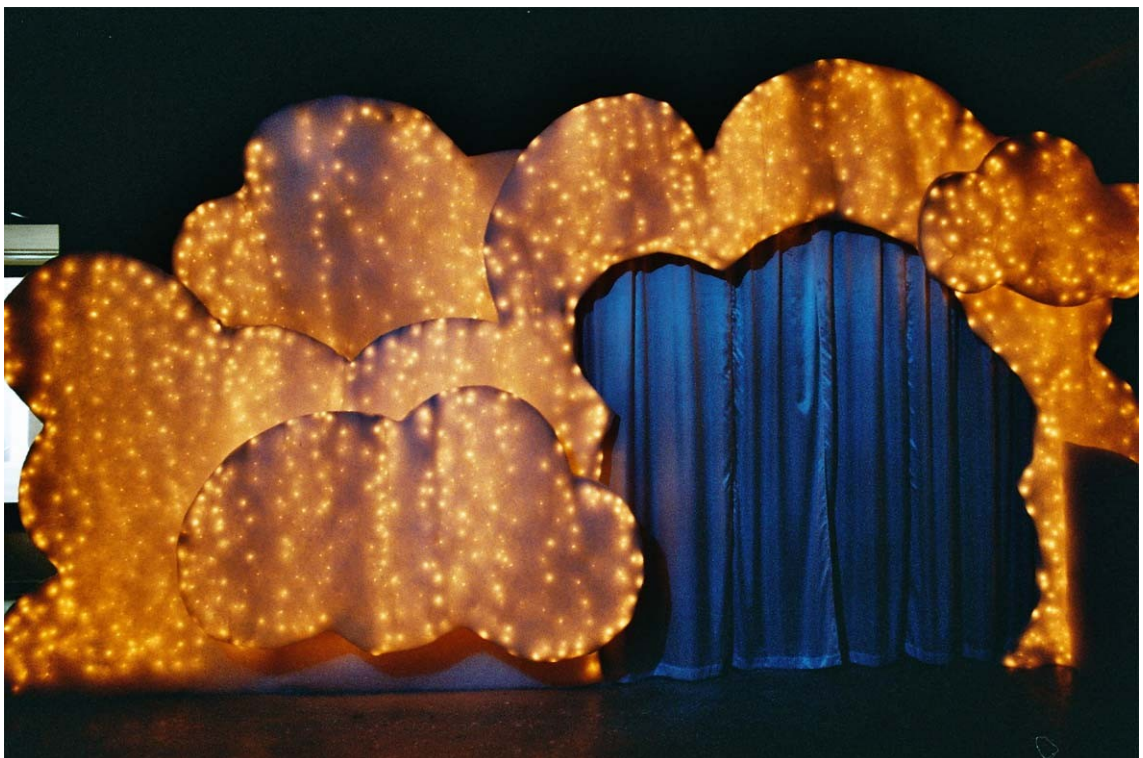
olivat tehneet päätöksen sijoittaa näyttämön keskelle tilaa siten että katsomot olivat sen molemmin puolin. Toisessa päädyssä oli tiedemiehen koti/laboratorio ja toisessa taivas.

Taivaallista.

Valokaapelia pilvissä.

Enkeleitä onko heitä.

Toimenkuvani teatterilla oli tarpeiston valmistaja ja lavasteiden rakentaja/maalari. Tehtävät sisälsivät monipuolisesti melkein kaikkea. Ensimmäinen tehtäväni oli enkelinsiivet taivaalliseen lentoammeeseen, jossa enkelit ottivat pumpulikylypyjä. Minulle mieluisimpia töitä on maalaaminen. Ruttaantunut kolariauto, jolla perheen oli tarkoitus matkustaa lavan poikki taivaaseen pelottavassa kohtauksessa, tuli minun maalattavakseni. Auto maalattiin sarjakuvatyyliin kauniin siniseksi. Ikkunoiden maalaus oli erittäin haastava työ.

Auton maalaaminen sarjakuvatyyllillä oli kivoin tehtäväni. Tehtävä lankesi minulle koska varsinainen maalari joutui sairaslomalle.

Laboratoriossa oli upeat valot.

Yksi suuritöisimpiä ja haastavimpia urakoita oli taivaan lavastaminen. Se rakennettiin vanerirunkoisista pilvielementistä, johon kiinnitettiin satoja metrejä valokaapelia. Lopuksi se verhoiltiin molemmin puolin

vanulla, jota siihen tuli noin 100 metriä. Taivaanporttiin ompelin satiininiverhot.

Ennakkoesitys oli huimaavan jännittävä kokemus; nähdä tekeleensä käytössä ja toiminnassa. Tosin tarina vei mukanaan ja sai liikuttumaan ihan kyyneliin asti (se on koskettava kappale). Olen iloinen siitä, että valitsin pienen teatterin työharjoittelupaikakseni. Tehtävät olivat monipuolisia, kun taas isommissa laitosteattereissa on aina sama tekijä tiettyjä töitä varten. 2000:lla joutui/sai itse tehdä kaiken. Ja myös 2000:lla sai olla prosessin alusta loppuun saakka, näki kokonaisuuden. Isossa teatterissa se ei ole mahdollista, kun kappaleita tulee useita tehtäväksi, eikä välttämättä ehdi nähdä ja olla tekemässä kaikkia.

8.3 DEMO

Yhden projektin otin vielä tehtäväkseni, DEMOn. Teimme yhteistyöprojektin yliopiston draamantutkimuslaitoksen kanssa. Se toteutettiin neljänä teatterikappaleena, joilla jokaisella oli eri ohjaaja. Näytelmät esitettiin kukin kaksi kertaa perättäisinä päivinä. Näytöksiä varten saimme käyttöömmä yliopiston teatterimontun. Tilanne oli haastava, kun ottaa huomioon että neljä erillistä, itsenäistä teosta piti lavastaa sujuvasti ilman pidempiä vaihtoja, yhdellä väliajalla.

Tulin projektiin mukaan nimikkeellä lavastaja. Työni alkoi konkreettisesti sillä, että sain neljä käsikirjoitusta. Meitä oli neljä lavastajaa; luokkatoverini Juulia Karppanen, Eeva Hakala ja Heli Kivelä ja minä. Harkitsimme ensin sellaista diiliä, että jokaiselle olisi oma kappale, mutta päädyimme lopulta ratkaisuun tehdä todellista tiimityötä, eli työryhmänä itsemme yksilöinä unohtaen. Se merkitsi hedelmällistä joskin vaikeaa päätöksentekoa, ja aika ajoin demokratia oli kuollut, tai ainakin hukassa. Pienellä budjetillamme joka oli noin 300 euroa, ostimme puutavaraa, maalia, kangasta ja vuokrasimme tarpeiston TV2:lta.

Yhdessä ideoiminen kesti noin kaksi viikkoa. Se oli riemukasta aikaa. Tosin kappaleiden pohtiminen oli osoittautunut kaikille meille vaikeammaksi kuin olimme kuvitelleet. Itselläni on kokemusta lähinnä lyhytelokuvien lavastamisesta (niin kuin meillä kaikilla), ja loikkaaminen teatterin abstraktimpaan maailmaan oli yllättävän hankalaa. Neljän kappaleen sijoittaminen samaan tilaan esitettäväksi kahden tunnin aikana oli tuskastuttavaa. Meille annettiin valta tehdä järjestys, jossa näytelmät esitettiin.

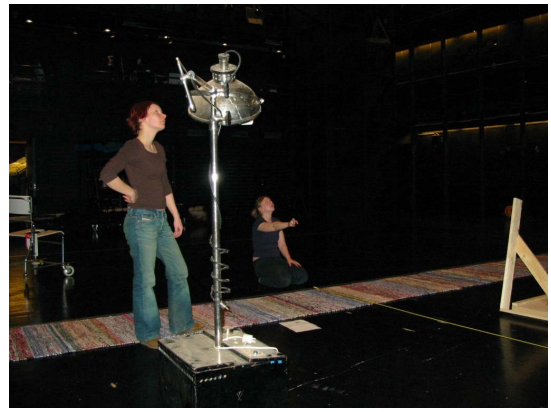
Ehdotuksemme meni sellaisenaan läpi, ja muodosti professorin mielestä (jopa)draamallisen kaaren. Nyt meillä siis oli pohja, jonka mukaan piti tehdä päätöksiä ja myös kompromisseja niin kappaleiden kesken kuin meidän neljän "tulisieluisen taiteilijan" kesken.

Sitten alkoi konkreettinen vaihe, joka sisälsi puheluita ja tapaamisia, erilaisia palavereja maalikarttojen äärellä, paljon laskemista ja aikatauluttamista, autoilua edestakaisin Tampereella ja lähikunnissa, useita käyntejä Tohloppiin niin rekvisiittaan kuin puvustoonkin, ja puutyöpajan, jonka aikana rakensimme kevytrakenteisia lavasteseiniä.

Rakensimme kevytrakenteisia helposti liikutettavia seiniä, ja maalasimme ne koululla.

Puolitoista viikkoa ennen ensi-iltaa pääsimme teatterimonttuun. Olimmehan toki käyneet siellä aiemminkin fiilistelemässä ja mittailemassa ja palaveeraamassa. Nyt tulimme muuttokuormien kanssa jäädäksemme. Ja yötä myöten siellä aikaa vietimmekin, lähinnä kuitenkin siksi, että nätyläiset olivat varanneet tilan päiviksi kiinalaista aamuvoimistelukurssia varten. Onneksi saimme käyttöömmekä takaseinän, jossa saatoimme säilyttää tavaroitamme. Valo muutti yhtä aikaa monttuun, aiheuttaen elämäämme lisäjännää pimentäen välillä koko tilan. Monttutyöskentely oli lähinnä maalausta ja rakentelua, korjausta, järjestelyä, teippaamista ja vihdoinkin läpimenoja, joissa toimimme näyttämömiehinä. Saimme vaihdot, joita onneksi oli vain näytelmien välissä, lopulta sujumaan jokaisen alle minuutissa. Vaihtoja varten pyysimme musiikkia äänisuunnittelijalta, jotta niitä olisi viihdyttävämpi katsella.

Vihdoin pääsimme muuttamaan monttuun. Toimme mukana kolme pakettiautollista tavaraa.

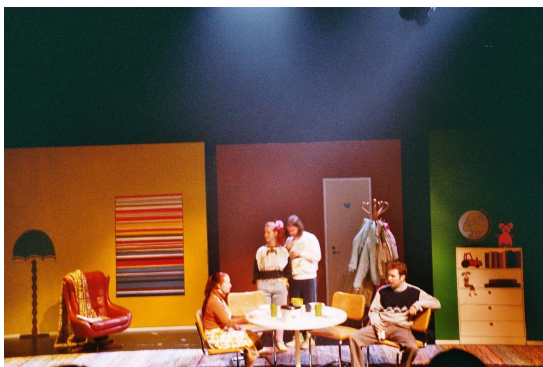
Tilaa montussa on paljon, mutta kykenimme käyttämään neliöt sekasortoisien tarkasti.

Ensimmäinen esitys oli nimeltään **Oppitunti**. Näytelmä oli omituinen yliopistomaailmaan sijoittuva kertomus professorin ja opiskelijoiden välisestä kanssakäymisestä. Tapahtumapaikkana toimi psykiatrinen sairaala. Lavastus oli konstailematon ja ankea; näyttämöllä oli vain kaikkein välttämätön; pari sermiä, sairaalasänky ilman patjaa, wc-tuoli ja piirtoheitin. Lattialla kymmeniä metrejä punaista sähköjohtoa. Taustana oli valtava valkoinen kangas jolle projisoitiin videokuvana television lumisadetta. Kangas toimi myös näkösuojana muille lavastuksille, jotka olivat sen takana. Näytelmän loputtua se repäistiin alas.

Toinen näytelmä **Sirpaleet** oli kuvaus perhehelvetistä, siinä samat tapahtumat käytiin läpi kolme kertaa näkökulmien vaihdellessa perheen jäsenten välillä. Tätä näytelmää varten rakensimme kolme lavasteseinää, joille maalasimme keittiön, eteisen ja lastenhuoneen. Tyyli oli värikäs ja "lapsellinen". lisäksi oli muutama huonekalu jotka olivat toiminnan kannalta välttämättömät. tapahtumat sijoittuivat kahdeksankymmentäluvun maaseudulle, kotiin jonka isä on työtön ja olot muutenkin ankeat.

Sirpaleissa oli vahva kasaritunnelma. Maalatut seinät loivat nukkekotimaista tuntua.

Kolmas näytelmä Erokuvia oli meille helpoin, sitä varten viritimme vain mustan taustakankaan joka peitti viimeisen esityksen lavastuksen.

Erokuvaa varten viritimme mustan kankaan viimeisen lavastuksen suojaksi.

Viimeinen esitys **Jesus** oli hulvaton farssi joka toisen esityksen tapaan kertoi perhehelvetistä. Nyt oli kuitenkin kyseessä ruotsinsuomalainen hyvin toimeentuleva koti. Villin aivoriihi ideoinnin aikana oli tullut ajatus sijoittaa tapahtumat puutarhaan, tämän ajatuksen ohjaaja osti yllättävän nopeasti pitämäni markkinointipuheen jälkeen. Puutarhan loimme mustavalkoisilla puistofondeilla ja puutarhajuhlaa varten sytytettiin valoköysi jossa oli erivärisiä hehkulamppuja.

Puutarha-ajatus sopi täydellisesti näytelmään. Se toimi joka kohtauksessa.

Loppukohtauksessa valoköyteen sytytettiin valo. Hyvältä näytti.

Demoprojektiin tulin mukaan koska halusin kokemuksen teatterimaailmasta. Ja nimenomaan kokonaisvaltaisen, sellaisen, jossa saatoin taas kokea prosessin alusta loppuun. Olin juuri päättänyt työharjoitteluni Teatteri 2000:lla ja tahdoin jatkoa. Heti demon loputtua menin Pyynikin kesäteatterille työharjoitteluun, Sen jälkeen olin siellä töissä tarpeistonhoitajana/näyttämömiehenä kauden loppuun asti.

Demo onnistui mielestäni kaikilla osalueilla, niin taiteellisesti kuin tuotannollisesti. Uskon lisäksi, että ryhmän jokainen jäsen ajattelee näin. Demon voin rehellisesti sanoa olleen miellyttävin ja helpoin projekti ikinä. Tavoitteena oli tehdä teatteria ja sitä myös teimme.

8.4 TYÖHARJOITTELU PYYNIKIN KESÄTEATTERILLA

Työharjoitteluni Pyynikin kesäteatterilla aloitin toukokuussa 2005. Jo ennen kuin aloitin Teatteri 2000:lla, olin ajatellut suorittaa toisen puolen harjoittelustani

Pyynikillä, onnenkantamoinen oli että näillä kahdella teatterilla on yhteinen toiminnanjohtaja, Jari Nieminen. Harjoittelun oli taas tarkoitus kestää kymmenen viikkoa. Toimenkuvan ollessa tällä kertaa lavasterakentaja/maalari. Lavastettava kappale oli musikaali tulipunakukka, joka perustuu Johannes Linnakosken romaaniin Laulu tulipunaisesta kukasta. Se on kesää ja kansallisromantiikkaa tihkuva kuvaus nuoren miehen elämästä ennen papin aamenta. Ohjaaja oli Kurt Nuotio.

Lavastaja Katariina Kirjavainen oli jo talvella käynyt ensimmäisen kerran tutustumassa Joselinin-niemeen, ja määrännyt paikat Moisio talolle ja saunalle, koskelle, neitokalliolle, metsälle, pyykkitelineille ja pellolle. Itse saapuessani vapun jälkeen paikalle, odottamassa oli pienoismalli, ja muutama luonnos tuvasta ja sillasta. Myös molempien rakennusten rakennustelineistä valmistetut rungot olivat paikallaan.

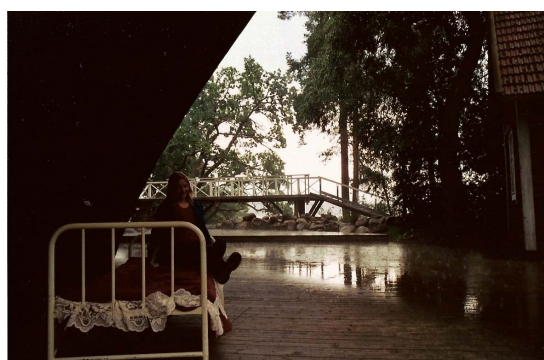
Pyörivä katsomo on ollut käytössä 60-luvulta asti. Katoksen se sai viime vuonna.

Savupiippujen valmistus molempiin taloihin oli erittäin hauska/haastava homma. Vanerirunkoon kiinnitin uretaaniitiiliä kontaktiliimalla ja lopuksi vielä valoin "betonisen" piipunreunuksen samasta uretaanilevystä.

Savupiippu istui Moisioin talon katolle aidon näköisesti. Ruusurivi on talojen välissä.

Maalaaminen olikin erikoinen urakka; käytössäni oli kaikki menneitten vuosien eltaantuneet puoli ja täysmädät, vähintään kertaalleen jäätyneet ja sohjoontuneet ongelmajättemaalit. Ainoa sääntöä jonka isältäni (maalimestari Rissanen) olen oppinut rikoin heti alkuun "ei ikinä sotketa latekseja ja öljymaaleja keskenään" saaden aikaan vähintäänkin mielenkiintoisen seoksen. Mutta se toimi. Piipuista tuli ihan oikean näköiset. Ja Katariina kiitteli tuhannesti.

Hääkohtaus oli vauhdikas.

Sadetta pitämässä.

Alueelle istutettiin noin 60 puuta, koivuja, Terijoen salavia, syreeni, ruusu ja muita pensaita, joiden kastelu lankesi minulle. Lisää kasteltavaa oli luvassa, sillä neitokallion juurelle istutimme 40 neliötä rullanurmea. Lisäksi viljelimme ihan oikean ohrapellon, jota aluksi piti kastella, suojella pakkaselta ja linnuilta. Ruusut olivat yksi murheenkryyni ennen ensi-iltaa. Moisioin pihaan oli istutettu kaksi juhannusruusua. Molemmat väsähtivät ja jouduttiin kaivamaan pois, tilalle istutettiin pieniä mitättömän näköisiä tavisruusuja, jotka eivät ohjaajalle kelvanneet, joten ei kun ylös taas. Seuraavaksi toimme

siihen jalosukuisia ruusuja nimeltä Cardinal. Ohjaaja ei sanonut enää mitään.

Kesän aikana koimme muutamia ukkosmyrskyjä, jotka tulivat aivan päälle.

Rakennukset saivat hirsiverhoilun pintaansa, ja "lankkuhirsistä" piti kuoria kaarna pois. Siinä meni yksi päivä. Kun vihdoin talot, ikkunoineen/ovineen, ja silta kaiteineen olivat pintakäsittelyä vaille valmiit, tuli Katariina Kirjavainen käymään maalikarttojen kanssa. Katsoimme harmaan eri sävyjä, lämpimiä ja kylmiä, päätyen lopulta kolmeen sävyyn, joista vain yksi osoittautui käyttökelpoiseksi, naava nimeltään. Se oli vesiohenteista puunsuojaa, jonka laimensin vielä laittaen puolet vettä.

Kukkia näyttelijöille.

Katsomon takana esityksen aikana.

Yhteensä maalattavaa pinta-alaa oli noin tuhat neliötä, kun lattiaankin piti saada väriä. Viikonloppuna, jolloin oli tarkoitus maalata, satoi vettä. Urakkaa ei voinut siirtää, koska näyttelijät harjoittelivat jo lavasteissa, lisäksi oli tarkoitus ottaa lehdistökuvat, ja markkinointiin tulevat kuvat, siis väriä oli saateva vaikka väkisin. Sade oli onneksi kuuroluonteista tauoten välillä. Jouduimme useaan otteeseen peittelemään pressuilla juuri pintakäsiteltyä lattiaa, ja ihan tyytyväinen en voi lopputulokseen olla, mutta loppujen lopuksi vein viikonlopun urakan kunnialla läpi. Kannoin "raskaan" vastuun maalauksista ja "palkinnoksi" sain nimen käsiohjelmaan kohtaan; lavasteiden maalaus.

Aurinkokin paistoi välillä.

Ja siivota piti myös.

Ja vielä oli tehtävä neitokallio. Kallion teko osoittautui kaikista vaikeimmaksi rakennettavaksi. Onneksi päävastuu kalliosta ei lopulta ollut minun, mutta tuskailin sen parissa ihan tarpeeksi ja lopulta maalasin ja "sammalsin" sen. Istutin sen juurelle rikkaruohoja, jotka kruunasivat kallion, ja siitä tuli lopulta niin oikean näköinen, että monet luulivat sitä oikeaksi! Lautahökötys, joka muistutti majavanpesää, päällystettiin vanerilla ja uretaanilevyillä ja styroksilla. Lopuksi muotoiltiin Betonilla. Viimeisteltiin maalaten ja sammaloimalla.

Tämän lisäksi Tuli vielä tukkilaisten nuotiopaikka, bordelli, näytelmän päähenkilön Olavin kotitalo, joka saatiin aikaan vain muutamalla huonekalulla, jotka olin käsitellyt vanhan näköisiksi. Lisäksi oli pyykkitelinet ja lakanat. Työharjoittelun suoritettuani jäin vielä töihin näyttämömies/tarpeistonhoitajaksi. Esitystä en missään vaiheessa nähnyt, johtuen työstäni näyttämömiehenä.

9. LOPUKSI

Päädyin lopulta tekemään lopputyönäni portfolion, jota en edes vaihtoehtona ottanut huomioon ennen kuin oli pakko, kun toimivia projekteja ei omalle kohdalleni enää suotu halusta huolimatta. Kannattelin ajatusta viimeisestä "megaprojektista" pitkään kunnes lopulta suostuin ymmärtämään että se oli minulta ohi.

Ainoaksi vaihtoehdoksi jäi portfolion tekeminen jo tehdyistä töistä. Kun oppiminen oli pääasiassa tapahtunut projektien kautta, niin miksi en kertoisi niistä, kun oikeasti kurssien anti on ollut aikalailla mitätön verraten käytäntöön.

Joutuessani kertaamaan viime vuosien tapahtumia on mieleeni noussut monta ihanaa hetkeä, toki on ollut niitäkin joita ei niin mielellään muistele. Ne ovat yleensä liittyneet kommunikaatiokatkoksiin tai muuten puhumattomuuteen. Tai sitten on syynä ollut ymmärtämättömyys ja asioiden erilainen tärkeysjärjestykseen asettaminen. Eli uskoisin syiden johtuvan inhimillisistä piirteistä joita meillä kaikilla on.

Tuottajalla on tärkeä rooli projektia koottaessa. Hän auttaa ohjaajaa löytämään oikean henkilökunnan, ja yrittää pitää raamit toteuttamiskelpoisina yleensä taiteellisesta kunnianhimesta tinkimättä. Tämän lisäksi hänen tulisi ottaa huomioon Lavastusryhmän "oikean" rahan tarve, koska yleensä kaikki lavastus, tarpeisto ja puvustus tulee ulkopuolelta (tarkoitaa koulun käytäntöä), eli niitä ei koulun omista tarpeista löydy, toisin kuin kamerat ja muut kuvauksiin tarvittavat arsenaalit. Sen takia olen kokenut monta kertaa olleeni eriarvoisessa asemassa verraten muihin linjoihin koulussamme.

Lavastuksen "eriarvoituksen" olen ymmärtänyt jatkuvan myöhemmin ammattilaismaailmassa, esimerkiksi Heli Kivelän tutkintotyössä (Kivelä, 2005, 17) Markku Pätilä kertoo suoraan kerjänneensä tavaraa lavastamiinsa elokuvaan, ja joutuneensa myöhemmin "vaikeuksiin" mainostajien kanssa joille tuottaja oli luvannut liikoja, ja joiden tuotteet eivät lopulta näkyneet missään. Tietenkin ymmärrän jos "oikeassa" elokuva/TV-maailmassa tuotantoyhtiöt yrittävät välttää maksamasta (Kivelä 2005, 17), niin täytyyhän käytäntö opettaa jo koulussa. En tiedä mikä nykymeininkiä parantaisi, mutta uskoisin paremman tietoisuuden toisten työtehtävistä auttavan asiaa huomattavasti.

Kokemukseni projektien parissa ovat muovanneet minusta demokraattisen yhteistyöntekijän, joka tarvittaessa kykenee

diktatuuriin. Tällä alalla on oltava joustava ja kärsivällinen, välillä on kyettävä unohtamaan itsensä kokonaan. Silti koko ajan on työskenneltävä niin että pystyy seisomaan tekojensa ja ajatuksiensa takana. On muistettava tärkein, se että ollaan tekemässä työtä jossa yksilöllä, eikä hänen suorituksellaan yksinään ole merkitystä. Vasta kun kaikkien työ lasketaan yhteen saadaan lopputulos, joka parhaassa tapauksessa palkitsee tekijöidensä raatumisen ja uhrautumisen. Kiitos kaikille joiden kanssa olen saanut tehdä töitä ja kasvaaalani "ammattilaiseksi".

10. LÄHTEET

Kivelä, Heli 2005. Production design - Merkitys ja hyödyntäminen suomalaisessa elokuva- ja TV-tuotannossa. Tampereen ammattikorkeakoulu. Viestinnän osaston tutkintotyö.